

Верховинець

Микола Устиянович

Верховино, світку ти наш!
Гей, як у тебе так мило!
Як ігри вод, плине ту час,
Свобідно, шумно, весело.

З верха наверх, а з бору в бір
З легкою в серці, думкою,
В чересі кріс, в руках топір,
Бує легінь тобою.

Ей що ми там Поділля край!
Нам полонина Поділля,
А бори - степ, ялиця - май,
А звіра голос - весілля!

Не вабить нас баришів лєсть,
Коби лиш порох та цівка,
У бога світ, у людей честь,
Та овець турма, хопівка.

Та коби пирс хребет із вод
І медвідь шибнув лісами,
Завіяв юг, заграв Бескид,
Черемош гукнув скалами:

То ми то час, то ми то піснь,
Молодче, ну же в розтвори!
Овечці сплав з кучерей пліснь
І далі, далі на гори!

Літом цілим, би ніч, би день,
Хлопці гуляють там наші;
Свобідна там вода, огонь,
Довольно ліса і паші.

Там пан не клав ланцюгом меж,
Ворог не станув стопою;

Буйная там землі одеж,
Плекана пісней росою.

Там то бринить тромбети звук,
Щебече любо сопівка;
А як звіра завие гук,
В челюсті плюне му цівка.